

М. М.

ПОЛОЖЕННЯ УКРАЇНИ І ЗАВДАННЯ МОЛОДІ

РЕФЕРАТ ВИГОЛОШЕНИЙ НА ІІІ КРАЙОВОМУ
З'ЇЗДІ СПІЛКИ УКР. МОЛОДІ у В. БРИТАНІЇ
10 БЕРЕЗНЯ 1951 РОКУ

ЛОНДОН

1 9 5 1

ВИДАННЯ КРАЙОВОГО КОМІТЕТУ СПІЛКИ УКРАЇНЬКОЇ
МОЛОДІ у В. БРИТАНІЇ

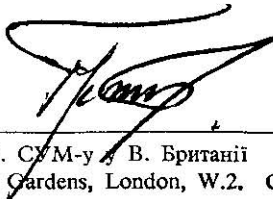
М. М.

НАШЕ ПОЛОЖЕННЯ І НАШІ ЗАВДАННЯ

РЕФЕРАТ ВИГОЛОШЕНИЙ НА III КРАЙОВОМУ
З'ЇЗДІ СПІЛКИ УКР. МОЛОДІ У В. БРИТАНІЇ

10 БЕРЕЗНЯ 1951 РОКУ

diasporiana.org.ua

ЛОНДОН

1 9 5 1

ВИДАННЯ КРАЙОВОГО КОМІТЕТУ СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ
МОЛОДІ У В. БРИТАНІЇ

Адреса: В-во К. К. СУМ-у в В. Британії
49, Linden Gardens, London, W.2. Gr. Britain.

Я зворушений довір'ям і висловленою мені честю від Вас, нашої молоді, що запросила мене на цю Конференцію і запропонувала мені сказати свої думки про те, як нам і якими дорогами йти до нашої єдиної і світлої мети, за для якої єдино варто жити в цьому світі.

І мені хочеться сказати це слово, висловити ці думки з якнайбільшим наближенням до того, що є змістом мого серця, душі і розуміння, але я знаю, що людське слово є лише тінню думки, її контуром, і я хочу Вас просити, щоб Ви за контурами-словами моїх думок бачили, відчували зміст річей, про які буду говорити, і самі собі, у своєму внутрішньому світі їх відтворили в їх властивому змісті. І коли мені пощастить донести до Вас думки про те, що є „єдино на потребу” і зконцентрувати Вашу увагу докола цих питань, що „єдино потрібні”, то Ви самі собі дасте відповідь на те, „а що і як треба робити”.

НАШЕ ПОЛОЖЕННЯ

Ми є **фізично** поконані. Ніколи ще в історії України фізична перемога ворога над нами не була так повною і універсальною, як це є нині: всі наші національні, матеріальні цінності пограбовані або знищені, всі наші соціальні інститути, через які виявляється життєдіяльність нації в самих різноманітних напрямках, зруйновані, знищені або опановані ворогом; наші церкви в катакомбах, наша школа в руках ворога, наші діти відібрані від батьків і батьки позбавлені влади, опіки і права виховання дітей, наша історія від нас відібрана і батько не має права сказати синові, хто його дід, все майно, навіть саме найменше від людини відібрано, люди повернуті в рабство настільки **совершене** і досконале, якого не знає історія людства, ні одна хвилина часу людського життя на батьківщині не є в розпорядженню людини, навіть, коли вона спить, навіть марення божевільних у лічницях записуються фонографом і подаються в НКВД.

Найтяжче рабство й кріпацтво, які знала історія людства не можуть бути порівняні з тим, що нині є, бо раб чи кріпак в найтяжчих умовах мав неділю чи святочний день, в який його власник не міг заставити служити собі й виконувати роботу. Коли рабовласник продавав свого раба, то, принаймні, не розлучав мужа з жінкою, грудну дитину з матір'ю. А нині, у нас на батьківщині, може навіть серед Ваших рідних і знайомих, коли матір з грудними дітьми привозять у Сибір, то немовлят від неї відбирають, а її засилають в тайгу за тисячі кілометрів і вона навіки втрачає не тільки мужа, але й дітей-немовлят. Сотки тисяч і мільйони людей в цвіті віку відірвані від

своїх подруг, і такі ж сотки тисяч і мільйони жінок розлучені зі своїми подружжями.

Всі ці страшні, апокаліптичні, речі й дії стали так повсякденним явищем, що ми втратили глибину відчуття їх страхітливості, що є вислідом притуплення нашої сприймальності або моральної відпорності.

Матеріально ми втратили все. У нас залишились тільки наші душі. І це не є фігуральний вислів. Це є гола дійсність, реальність. Ми навіть втратили могили наших предків і дуже небагато з нас знає або зможе віднайти могилу свого батька, матері, рідного, бо вони зрівняні з землею, а над ними по асфальтованих площах маршують паради торжествуючого зла.

Втрати нашої нації в населенні необчислимі, **фізично підірвані біологічні потенції нашого народу.**

Все це є ті речі, які кожна наша людина, а особливо наша молодь, повинна знати й відчувати в своїй свідомості якнайбільше реально і намацально. Це потрібно для того, щоб ми знали наше справжнє положення, а відціля могли мати в своїй свідомості, що й у якому напрямку маємо кожночасно робити, аби ми не уподобались тій нещасливій матері, що в час пожежі хати з припічка схопила й винесла розбитий горнець (горщок), а забула вихопити з колиски спляче немовля, а потім голосить — „бідна моя дитино“, коли обвалюється палаючий дах. Не судім цієї матері строго, бо в страшній біді кожна людина може втратити голову, а нещастя нашої нації остільки велике й страшне, що не одна людина перед його грандіозністю цепеніє.

Але це страшне горе й біда разом з тим принесли величезне духове очищення кожній українській людині й цілому нашому народові, загартували його дух і піднесли його до найвищого напняття і витривалості. Може за всю історію поневолення Москвою України, а особливо за часів її советсько-комуністичної форми, не було такого страшного й всеоб'ємного наступу ворога на українську душу, на українській вну-

трішній духовій зміст, на душу України. Тіло, так би мовити, видима матерія, ворогом завойоване, і він ним володіє неподільно. На цьому відтинку боротьби нації, з одного боку — свистить арапник, шугають кулеметні черги, наповнюються концентраки, а з другого боку — вибухають гранати і строчать автомати. Все ясне і оголене.

БОРОТЬБА ДУХОВНО-ІДЕОЛОГІЧНА.

Всі повоєнні роки характеристичні особливо сильним наступом ворога на завойовання і знищення української душі. Це зумовлено двома причинами. Першою є те, що московський імперіялізм, як ніколи до того, мусів спертися на розпалений до білого московський історичний і духовий націонал-імперіялізм, на Івана Лютюго, Петра Кривавого, Суворова, Кутузова, Аракчєєва, при тому характеристично, що з цього ланцюга всі ті, що хоч тінню своєю цього московського духа не відбивали в найвищому його й найкривавішому висловленню, оминаються. Проводиться глорифікація оприччини Івана Лютюго. З цієї причини, в цей напрямок і потік московської суті, намагаються втягнути й втиснути **українську душу**, українську історію, українську традицію, починаючи від перших проблесків її на історичній арені, бо їхати на цьому московському коникові націонал-шовінізму, це значить одночасово підсичувати спротив націоналізмів поневолених націй, в першу чергу України, по закону автоматичного, відрухового реагування. Щоб унешкідливити це, українську національну душу треба зробити якоюсь органічною периферійною еманациєю московської душі.

Минула війна показала, що навіть деяке камуфлювання московської сутности „під інтернаціонал“ є для неї смертельно небезпечне й тому не випадково Сталін істерично завизвав „Великій рускій народ —

родина в небезпечності”, але це гасло в процесі війни спричинило ще більшу й активнішу духову сепарацію поневолених націй від Москви.

Другою причиною наступу Москви на знищення української душі, української суті є те, що минула війна в самих різноманітних формах, від боротьби ОУН — українського політичного націоналізму, УПА, починаючи й на українському вільному слові, якого німецька окупація не могла затамувати з такою силою як Москва, кінчаючи, — активізувала і включила в національно-визвольний процес масу молодого сучасного українського покоління, яке не обтяжене жодними реальними соціально-економічними і т. п. проблемами, які тяжіли великою мірою і затемнювали зміст конфлікту у попереднього покоління. Приєднання західних земель до України цей процес ще більше загострило.

Нині на Україні йде боротьба з Москвою не за „десятину”, „не за соціалізм”, не „за права і свободи трудящих”, не за „пролетарії всіх країн єднайтеся”, що було домінантами в українському національному визвольному процесі напередодні 1917-20 років і в часи визвольних змагань, коли всі (переважна маса) української літератури й напрямки політики цими ідеями заводили визвольну боротьбу в нове московське ярмо. Нині на Україні не пишуть декларацій про соціальний рай УНР, який намагається своїм радикалізмом випередити ленінські декрети. Нині Москва воює з Україною за душу Богдана Хмельницького, Т. Шевченка, Володимира Мономаха, Лесі Українки, І. Франка, за українську історію, традицію, пісню, епос, думи, козацтво і т. п. Історичні романи („Вододимир Мономах”), кінофільми, опери, театральні вистави, музеї, збірники фолклору, державні капелі бандуристів, кобзарів, ордени Богдана Хмельницького і т. п. **в українській формі** є тими методами, якими намагаються знищити українську душу. „Все життя Великого Гетьмана Богдана Хмельницького було присвя-

чене єдиній мрії українського народу з'єднатись з великим російським народом, Т. Шевченко — великий **російський** письменник і демократ, родоначальник „демократичного братерства” з „великим братом”, Леся Українка — одна з перлин **російської** літератури, Іван Франко — духовний ученик великих російських демократів Белінського, Чернишевського і т. п.”. Це лише фрагменти з кожноденної преси й літератури, що видається на Україні й у Москві. Немає буквально жодного числа газети або журналу, де б ці теми не були пропаговані, „доказувані”, вбивані в голови людей.

Пригадаю на цьому місці, що ця ж Москва в 1917-20 роках нищила і рострільовала українців лише за знайдення в українській хаті на стіні портрета Т. Шевченка.

На Україні ворог веде боротьбу навіть з українськими емоціями, що якоюсь стороною виявляють українську душу.⁴ В московських журналах дуже прихильно рецензуються і пропагуються твори московських письменників, в яких поетизується московська „берьозка” „трепетная” чи „могучій бор” Урала і люто паплюжиться невинне оспівування українськими поетами української природи чи співу солов'я, як „націоналістичний ухил”, за це рівно ж б'ють і нищать і азербейджанських поетів, за оспівування своїх рідних гір та бурхливих річок.

І завершується це нищення української душі філософією про те, що „життя — це форма існування білкових тіл... життя є самочинний (самовиникаючий) процес, притаманний своєму носієві — білку” (з Енгельса, журнал „Октябрь”, грудень 1950 року.)

„Релігія опіум для народа!” завершує цю роботу.

Боротьба України з Москвою нині йде за „Бога, за віру, за батьківщину”.

Не для зовнішньої пропаганди (хоч і це має значення), а для конечности „уловлення душ” Москва відновила церкву, як свій сатанський апарат. Так, як фальшується все — історію, традицію, душу так само

сотворено для тих же цілей фальшиву церкву, церкву без Бога, щоб на цю фікцію ловити душі.

Не ставлю на цьому місці завданням навітлити питання віри в Бога й організації та існування Його Церкви на землі, як воно на палаючій в вогні минулої війни Україні розв'язувалось. Ця сторінка ще потребує свого історика, що віддав би цю величню, страдну, скрізь ворогами зі всіх боків обсотану і зсередини розкладавану, стіхійну епопею відродження Церкви і пробудження спонтанної віри. І на цей фронт Москва кинула свої найдобріші сили. Професори московського й других університетів, філософи і т. п., що десятками років виховували московську молодь у душі „воюючого матеріалізма“ стали епископами, ректорами духовних академій і семінарій.

ДАЛЬШЕ МАТЕРІАЛЬНЕ НИЩЕННЯ УКРАЇНИ

Україна нині, як і попереду, тримається порівняно не тільки з самою Московщиною, але й іншими просторами поневолених націй, на найнижчому рівні соціально-економічної павперизації і пограбовання. Хронічний голод на Україні панує від 1921 року, коли Москва покарала Україну страшним, нею організованим, голодом. Після того страхітливій екзекуції голодом 1932-33 року, 1946 року, а між ними режим перманентного голодування, фізично вичерпали Україну до найнижчої межі. Зараз після війни і після нещадної ліквідації всіх залишків по німецькій окупації лібералізації колхозної системи, приступлено до укрупнення колхозів, ліквідації дрібніших сіл, концентрації сільського населення в агромістах при одночасовій ліквідації до цього часу існуючих присадибних карликових городів, соціально-економічно колхозник перетворюється в абсолютного парія. В умовах, коли на Московщині, а особливо Сибіру, колхози дрібніші 5-6 разів і більше, коли там колхозник має пів

або й гектар садиби й ширші можливості ведення особистого господарства, допоміжного до колхозних „дурноднів“, коли річна норма обов'язкового мінімуму трудоднів, які колхозник зобов'язаний виробити, під загрозою тюрми і концтабору, на Україні обіймає майже цілий календарний рік, а на московських і сибірських землях у півтора або два рази менша, — створюється така обстановка, що під цим тиском добровільне виселення в сибірські або московські колхози є рятунком для доведеної до краю людини. До цього Москва й стримить. І тільки воістину містична прив'язаність українця до своєї землі цей замах Москви ударемнює, цей соціально-економічний терор робить неефективним. Українці не кидають рідної землі, коли їх не запаковують у заграбовані вагони під охороною псів НКВД, не дивлячись на найтяжчі соціально-економічні тиски.

Але кошарування колхозників України відбувається неухильно, нищення, нехай і колективізованого, але хлібороба, що на своєму злидненому присадибному клатті землі бодай психологічно виявляв свою природу хлібороба-власника, продовжується.

Таким є напрямком розвитку подій і відносин нині в Україні в площині соціально-економічній.

Як охарактеризувати структуру соціальних відносин, що існують на Україні? Всі українські учені, економісти і соціологи, (та не тільки українські) одногласно її називають СОЦІАЛІЗМОМ. Коли зі всіх мені відомих означень соціалізму прийняту всім ім спільне — це те, що коли людина особисто не посідає засобів виробництва, продукції і не ініціює своєю особистою волею продукції і обміну, а всі ці атрибути соціально-економічної діяльності належать суспільству, то це й є соціалізм. Всі відомі теорії соціалізму в остаточному своєму змісті є апологізацією стародавнього єгипетського абсолютизму фараонів, хоч і в ньому, при власності фараона на землю і воду (р. Ніля), хлібороб мав не приналежну йому парцелю, з якої від-

давав частину свого врожаю, а рештою диспонував сам особисто.

В СРСР і на Україні ми маємо соціалізм такої натури, яка справді втілює в собі конечні ідеали лютого теоретичного соціалізму, передусім марксистівського, але за цим соціалістичним фасадом криється соціалістична практика, суть якої полягає в тому, що це є соціально-кастовий устрій, в якому вищі каста є москалі, а паріями всі інші народи.

Формула „рабочих і крестьян” є найбільшою пропагандивною злудою в тому сенсі, що вона ці дві речі утотожнює. Робітник в СРСР, а на Україні — це москаль або українець, що об’єктивно повнить роль москаля своєю соціальною функцією, є членом вищої каста, супроти колхозника-селянина, він є соціальним експлуататором, бо робітник, будучи матеріально старцем, бо рівень його життя є дуже низьким, супроти селянина є соціально-упривілейованим; він має сталу заробітну платню, яка собою забезпечує якийсь обов’язуючий суспільство-державу мінімум життєвої екзистенції. Колхозник за свою працю, якої не ініціює, так як і робітник, заробітної платні не має. У висліді цього, як то показано у річному звіті (таємному, для загального відома не опублікованому) всіх колхозів України за 1938 рік, в 2,5 тисячах колхозах за цей рік на трудовень не видано жодного грама зерна, бо із зібраного врожаю цього зерна не вистачило для виконання хлібозаготівель. В цьому факті, властиво, в цій цілій системі, виступає вся брехня формули „рабочіє-крестьяне”. Селянин-колхозник є абсолютним соціальним парієм, робітник є вищою відносно колхозника кастою, хоч, може, в великій своїй частині ця вищість є вищістю тюремного капа в камері відносно інших ув’язнених, але ця паралеля хіба лише увипуклює соціальну різницю того і другого.

Цю кастову соціальну структуру можна представити так:

1. Соціальний об’єкт—абсолютний парій—колхозник.

2. Соціальні суб’єкти:

- а) Робітники — каста 1 ступеня,
- б) Інтелігенти — каста 2 ступеня,
- в) Члени партії — каста 3 ступеня,
- г) Посвячені — каста 4 ступеня (партійний актив)

Найкращою соціально-психологічною характеристикою відносин між робітником і селянином в СРСР є вислів „ех, ти колхознік”, який кожній людині відомий в цілому СРСР. Це вислів, в якому, в любых ситуаціях людина хоче висловити другій людині свою до неї зневагу, призирство, погорду, глум і взагалі підкреслити її низчість. Цей вислів можна чути в робітничому цеху на заводі, на зібранні комуністичної ячейки, на вулиці, в вагоні трамваю, на засіданні чи зібранні високих советських достойників, коли один член колегії міністерства другому, у випадку, коли він хоче сказати: „ти недотепа”, „дурню”, „пришелепуватий” чи ще щось вроді того, то каже: „ех, ти колхознік”.

ЯКА СОЦІАЛЬНА СТРУКТУРА В СРСР

Большевики в свідомість поневолених ними народів і цілого світу настирно вбивають, що в СРСР існує вирівняне, не диференційоване на соціальні верстви, суспільство „рабочих, крестьян і інтелігенції — соціально рівних і однакових”.

Ціллю такої пропаганди для зовнішнього світу є промощувати шлях для успішного діяння п’ятої колони, заогнюючи і розворушуючи там соціальні антагонізми злудною ідеєю „вирівняної” соціальної маси, а у внутрішній політиці затушковувати фактичну природу **клясово-кастової** структури московсько-советського суспільства і витлумлювати спротиви.

Коли я вжив означення „клясово-кастової” структури, то мав на увазі загально-вживаними, чи принай-

мні найбільше відомими і поширеними в СРСР термінами, означити природу наявного явища.

Соціальною класою прийнято називати ту суспільну верству народу, що якісно має однакові економічні інтереси і виконує з того впливаючі однакові соціальні функції. Для класи інші її властивості, — мова, віра, раса, нація, родові походження і т.п., не є, чи принаймні не виступають у рішальній ролі, не є вирішальними ознаками, на основі яких людина соціально означається чи стає часткою класи.

Класою є соціальна верства в суспільстві, приналежність до якої означається не тільки соціальними й економічними позиціями і ролю людини в суспільстві, а категоріями іншими: мова, раса, віра, нація, світогляд, цебто ознаками теж соціологічного характеру, але не стисло соціально-економічними. Для класи ознака віри (світогляду), родового й національного походження, означеної моралі і т.п. є вирішальними показниками і якостями, на основі яких людина може стати членом класи.

Класа є явищем передовсім **соціально-економічним**, каста є явищем передовсім **етико-моральним**.

Економізм класи в нормальному суспільстві урівноважується дією автономних соціальних чинників етико-моральної природи, цебто установ, що діють на основі кастових підставових засад — етико-моральних і психологічних: релігія і церква, рід, плем'я, нація, мова. В свою чергу соціальний радикалізм цих установ кастової організації урівноважується сепарацією каст від суспільства і автономізацією від них соціально-економічного життя, економічної діяльності спільноти.

Класово-кастова структура поєднує в собі класове соціально-економічне розшарування і посідання пануючими в ньому класами економіки з одночасовим застосуванням строго кастових підстав організації соціально-пануючих клас.

Пануючі, соціально-диференційовані, класи в СРСР є кастово організовані.

Для приналежності до класи від людини вимагалось посідати передовсім певні соціально-економічні позиції і повнити з тим зв'язані соціально-економічні функції. Від члена пануючої (чи й не пануючої) класи ніхто і ніде, з правила, не вимагав конечної приналежності до певної нації, до означеного й доктринально ствердженого світогляду, моралі, етики. Від члена пануючої в СРСР класи вимагається певна національно-расова приналежність, матеріалістичний світогляд, комуністична мораль і етика. Людина, що не посідає відповідних расово-національних ознак (в натурі й психіці, чи принаймні в психіці), світогляду, етики і моралі не може в СРСР належати до пануючих клас-каст.

До класи може належати світоглядний матеріаліст, атеїст і християнин чи взагалі віруюча людина, до советської класи-касти може належати тільки і виключно атеїст і безбожник, при тому чим вище кастова ланка, тим ця вимога є абсолютнішою й категоричною. Ці вимоги етико-моральної природи невід'ємо сполучені з посіданням відповідних соціально-економічних позицій і виконанням функцій. Напр., член найнижчої касты, властиво перебуваючий поза класово-кастовою організацією колхозник, парій цієї класово-кастової організації, не може мати в особистому посіданні землі більше як 0,10 — 0,15 (сотих) гектара (в Україні), а вже член першої, найнижчої касты робітник совхоза може посідати землі для власного вжитку до 0,50 (пів гектара). Ступенювання в кастах за ознаками раси, світогляду, моралі і т.д. в площині соціально-економічній супроводиться одночасним розширенням до необхідності в посіданні соціально-економічних позицій і засобів.

Практично реальні можливості диспонування матеріальними ресурсами для власних потреб члена касты, хоч би секретаря районного партійного комітету, є такими, на які не може собі дозволити мільйонер капіталістичної класи. Про вищі ланки каст немає що й говорити.

Клясово-кастовий розподіл суспільства в ССРСР на основі розчленування суспільства за ознаками світогляду, раси, нації, мови, моралі, етики і посідання економічних та соціальних позицій доведений до потворної досконалости.

Паріями суспільства, абсолютно обезвласненими і обезправненими, є селянство, колгоспники. Між селянством і першою клясою-кастою-робітництвом є величезна соціально-економічна і психо-моральна прірва. Соціальний парій-колхозник в усіх відношеннях відносно робітника є абсолютним безправним парієм, робітник же є в відношенні до колгоспника упривілейованим „аристократом”. Правда, цей аристократизм і кастова упривілейованість має дуже умовний характер, коли її вимірювати європейськими вимірами, але в умовах ССРСР вона — кастова робітничка упривілейованість має дуже велике, реальне для цієї касты, значення.

За тридцять років існування сучасної клясово-кастової соціальної структури ССРСР робітництво було забезпечено від фізичного голоду коштом відібрання хліба від продуцентів-паріїв селян. Виморювання голодом селян стало нормою соціально-економічних відносин в ССРСР.

Заходами спеціальної економічної політики в ССРСР витворено стан, що пропорційно до числа населення поодиноких національних теренів, число паріїв-колхозників є найвище у поневолених націй, найменше москалів — нації пануючої.

Коли в РСФСР, для прикладу, в 1939 році міське населення **суцільно москалів** складало до 35%, то в Україні **українське** міське населення складало ледве 16 — 17% від цілого населення країни, а решта міського населення складала москалі і жида, цєбто майже другу **половину** міського населення України.

Вже в самому низу клясово-кастової структури ССРСР закладено **національно-расову основу**: на Україні 96 — 97% всього складу соціальних паріїв-колгоспників

є **українці**, а біля половини першої найнижчої кляси-касти — робітників, є **москалі**.

В 1934-35 роках у проводі вищих шкіл і науково-дослідних закладів на Україні з 520 осіб було 400 москалів і жидів, а лише 120 українців, або заледве 23% (Внциклопедія українознавства, зш. 12., ст. 942).

Отже в одній з вищих каст-інтелектуалістів закон расово-національного походження застосовано аж так далеко, що коли українці в складі паріїв займають 96-97%, складі першої кляси-касти робітників біля 50%, то в складі касты інтелектуалістів лише 23%, а в складі керівної касты-верхівки комуністичної партії на Україні-українців цілком немає.

За расово-національною ознакою існуючий в Україні клясово-кастовий лад представляється так:

1. Парії (упосліджені) колхозники українців 96-97% (соціальні об'єкти).

2. Соціальні суб'єкти (касти): а) робітники — каста 1 ступеня — українців до 50%; б) інтелігенти — каста 2 ступеня — українців до 35%; в) члени партії — каста 3 ступеня — українців до 30%; г) „посвячені” (партійний провід) — каста 4 ступеня — українців немає.

Клясово-кастовий поділ **за мовою** найкраще виступає з такого прикладу: в нижчій народній школі, в селі, перші два роки навчання ведеться каліченою українською мовою, у вищій школі українська мова цілковито відсутня — все викладання ведеться московською мовою. Вийнятки з того правила дуже рідкі й несутеві.

Клясово-кастовий поділ за соціальними позиціями: парії-колгоспники не посідають жодних соціально-економічних позицій, прав і можливостей.

Робітничка кляса-каста має забезпечений і гарантований ладом мінімум засобів життєвої екзистенції, що робить цю найнижчу касту соціально-відрубною і антагоністичною паріям-колгоспникам.

Каста інтелегенції в її масовому прошарку є упривілейованою кастою в порівнанні до робітництва, бо

має доступ до управління й розпорядження економічними ресурсами суспільства і є звільненою від обов'язку продукції матеріальних дідь, а повинні виконувати функції управління. Соціально-економічні позиції цієї касті освітлюються таким прикладом — самий скромний рахівник або комірник колгоспу, не кажучи про голову, матеріально стоїть добре, **навіть коли б половина колгоспників умерла з голоду.**

Для цього цьому найнижчому колісцяті касті інтелегенції — колгоспному рахівникові треба **лише зректися християнської моралі й етики.**

Коли для члена касті-робітника персонально не є кінечним стати аморальним, то інтелігент є зобов'язаний особисто, індивідуально зректися норм християнської етики і моралі чи принаймні у фактичному своєму поступованні їх кожночасно доплати й діяти проти них.

За приналежність до касті інтелегенції людина (не москаль) мусить зректися **нації, мови і практичної християнської моралі.**

Колгоспний рахівник, комірник, голова колгоспу може жити лише коштом безпосереднього й прямого грабунку (належно „узаконеного“) парія-колгоспника. Сільський учитель може втриматись в касті інтелегенції, коли буде вчити в школі дітей, що їх мова є нижня й гірша московської, що Мазепа зрадник України, що діти повинні донести йому, коли тато або мама вдома щось злого говорять на Сталіна або вчать їх молитов і т. д.

Практично член касті інтелегентів **має зректися моралі, або його викинуть з касті.** Те, що багато інтелегентів в класі дітям читає, що „релігія — опіум для народу“, а вдома нищечком витягає з „заповітного“ місця образок Розп'яття і молиться „Господи, прости мені“, нічого в суті виконуваної кастою інтелегенції об'єктивної соціальної ролі не міняє.

На касті інтелегенції і нею советська система ламає хребет суспільству — його природню мораль. **Роля касті інтелегенції полягає в тому, що вона є носієм і практичним масовим втілителем в суспільство аморальної „моралі“ і всіх розбудованих на тому суспільних відноси.**

Від касті інтелегенції не вимагається комуністичної „віри“ і її ісповідання, а лиш практичного її застосування супроти себе і суспільства: колгоспного рахівника не будуть судити й засуджувати за те, що він з колгоспного магазину потягне для себе в різний спосіб все, що йому потрібне, цебто відбере **від рота колгоспника і якоюсь мірою прирече його на голод,** але горе йому, коли з його вини не буде відданий „державі“ хоч би кілограм пшениці; він стане ворогом держави.

Каста третього ступеня — члени комуністичної партії, від найменшого почавши, на відміну від обох попередніх — робітництва і інтелегенції, є кастою свідомих свого чину невимушеною волею прийнятого обов'язку зречення нації, віри, батька-матері і всього, що в людині є святе, в ім'я творення злочину проти Бога і людини.

Члена касті комуністичної партії нічого не в'яже, крім обов'язку безперервного чинення злочину. Всі, самі найменші ухили від ісповідання і чинення злочину нещадно караються законами касті: віра в Бога, коли вона буде зауважена в члена касті комуністів, тягне за собою виключення з касті, за хрищення своїх дітей, за незречення своєї поневоленої нації, батька-матері і т. п., за порушення закону касті людина — член комуністичної партії — нищиться. Зате за найбільші, доконані членом касті, злочини проти Бога, спільноти і людини член касті комуністичної партії є безкарним. Зробити з вітваря церкви шинок не є злочином, р'бити батька, матір, дружину, сина **во славу і честь касті** не є злочином, а лиш порушенням публічного порядку і „карається“ легкою тюрмою без соціальної дискримінації і т. п.

Соціально-економічні можливості і позиції для члена касты комуністичной партіі є необмежені до тієї пори, поки він належить до касты.

За всю історію існування касты комуністичной партіі в Україні число її з **українців** ніколи не перевищувало 120 — 150 тис., або 0,4 — 0,5% цілого населення, в той час, коли число касты комуністів, у цілому СССР доходило до 2 — 3% цілого населення. І ці „українці” комуністи були й є духовоморальними відлюдками нації — жалюгідними яничарами, яких ненавидить свій народ і призирає ворог-москаль. В комуністичній касті на Україні члени її з українців повнять саму підлу й брудну асенізаційну „роботу” і обов’язки катів, нижчих енкаведистів і інших посіпак. До касты „посвячених” їх не допускають.

Каста „посвячених”, або провідний актив комуністичной партіі складається з „вибраних”, яким ні від чого не треба зрідатися — ні від мови, ні від віри, ні від батьків і батьківщини, ні від моралі, **бо вони в них все були однакові і незмінні — московські, безбожні і аморальні.**

До касты „посвячених” людина може потрапити лише і виключно з **уродження** (москаль, або з діда-прадіда московський яничар, фізичний і психологічний).

Соціально-економічні позиції касты „посвячених” є необмежені у диспонуванні для власних, збірно-кастових і особистих для членів касты потреб — у їжі, одязі, квартирі, науці, культурі, відпочинку, забавах і т. д., аж до того, що члени касты навіть свої сексуальні забаганки можуть необмежено задовольнювати коштом посідання своїх соціально-економічних позицій; фактичний змінний гарем з секретарок і друкарниць і т. п. для приналежного до касты „посвячених” в кожній советській установі є звичайною нормою соціальної практики, звичайним побутовим явищем.

Таким чином існуючий в СССР соціальний лад треба вважати клясово-кастовим і в пляні соціальному,

визволення людини має прийти у висліді визвольної революції паріїв і знищення клясо-кастократії. А тому, що клясо-кастократія в своїх основних складниках має національну диференціацію — правлячі касты с іншонаціональні ніж парії, то визвольна боротьба соціальних паріїв покривається і зливається з боротьбою поневоленої нації за своє визволення з під гніту пануючої нації.

Оскільки існуюча клясо-касто-кратія розбудована на соціальних, економічних, моральних, культурних, історичних і інших підставах ніж ті, які лежать в основі життя паріїв, то визвольна революція паріїв є боротьбою за знесення всіх без вийнятку підставових засад клясо-кастократії в соціальних, економічних, моральних, культурних і інших основах і встановлення, краще, відновлення всіх тих основ сучасних соціальних паріїв, цебто національних.

Большевицький міт про існування в СССР соціально вирівняного „безклясового суспільства” „рабочих, крест’ян і інтелегенції” повинен бути розвіяний у свідомості наших людей, як большевицька облудна суфестія і ми повинні виразно бачити перед собою реально-існуючу клясо-кастову структуру, яка повинна бути знищена.

Соціально-національна структура України перед 1939 роком була такою: колхозники — **всі українці** з дуже невеликими домішками інших національностей, в межах 2-3% число їх дорівнювалось, разом з індивідуальними, не колективізованими селянами, до 20 міль населення (в межах УССР 1939 року), робітників промисловости (підприємства з числом від 15 робітників і більше на підприємство) 1,5 міль. (з родинами до 3 міль.), в тому числі робітників вугільної промисловости 300 тисяч, металургійної до 250 тисяч, серед цих робітників чужонаціональний, переважно московський прошарок, досягає 30-35% і є переважно командним, інших членів профспілок до 3,5 міль., а це є торговий, советський, партійний апарат і т. п., цеб то, в основній своїй масі

інтелігенція, хоч і люди фізичної праці (робітники дрібних заводів) посідають в цій групі поважне місце (біля 600-800 тисяч). В цій групі етнографічно неукраїнський елемент займає до 30-35%, а в командних і ключових позиціях до 70-80%.

Як би ми до питання національно-визвольної боротьби не підходили, а треба виразно сказати, що її рушійними силами, основною масою і провідними інтересами цілей визволення в соціально-економічному плані є боротьба за **визволення українського колхозника**. Його національні інтереси (бо він фактично уособлює собою націю в її найздоровішій частині й в подавляючому чисельному масиві), його соціальні потреби (розкріпачення), його політична організація і провід в визволенню і розбудові державі є основними й провідними.

В соціальному плані українська визвольна революція це, передусім, в своїй соціальній основі революція визволення українського колхозного селянства й цей її характер кладе свою печатку на цілість її вислідів, так і перебігу. Затемнення, викривлення цього соціального змісту української визвольної революції було вирішальною причиною нашої поразки в 1917-20 роках, коли українська селянська революція кристалізувалась в українську, змістом своїм, козацьку державу, а її обезголовлено і збито на соціалізм, політичну експозитуру ворога, так буде і далі, коли цьому не протиставляться всі живі сили нації. Правильність цієї тези стверджує те, що вся новітня наша національно-визвольна боротьба це є боротьба українського села, яка дає їй ідейний зміст, організаційну форму й методу та включає в себе й собі підпорядковує всі інші соціальні верстви й прошарки; перед останньою війною, в її перебігу і по її закінченню, увесь тягар національно-визвольної боротьби ніс український селянин при дуже малій, а то й ніякій участі, у всякому разі переважно пасивній, інших прошарків сучасної України.

В боротьбі проти „пролетарсько-ординської” Москви протистойть „хліборобсько-козацька” Україна.

НЕБЕЗПЕКИ ДЛЯ УСПІХУ НАШОЇ БОРОТЬБИ

„Хто пробує золотом відкупитись від ворога, то ним і його золотом заволодіє ворог без усякої плати”.

Купити щось вартісне і тривале можна єдино кров'ю. Український нарід, що свою кров щедро дає за Україну, а духовно-ідейна (а за її кулісами шпигунсько-диверсійна унапряблююча) експозитура ворога збиває цей потік української крові з України „на десятину”, на інтернаціоналізм (московську машкару), на соціалізм. Український нарід, що є в боротьбі з Москвою, свою збройну силу — наше новітнє козацтво — Українську Постапську Армію наказом ген. Т. Чупринки віддав під Покров Пресвятої Богородиці (Свято УПА), а „представник” „красвої боротьби” о. д-р Гриньох в інтерв'ю „Свободі” в ЗДА заявляє цілому світові, що УПА бореться за світоглядно-ідейні заложення УНР 1918-20 років. Які ці „світоглядні заложення” ми знаємо; в них не було й немає місця для Покрови Пресв. Богородиці. Український нарід бореться за **Українську Державу**, а ті ж „красві представники” (декларація ЗП.УГВР. з 30 травня 1948 р. і інтерв'ю о. Гриньоха з січня ц. р. редакції „Свободи”) заявляють, що УПА бореться за „Народну Республіку”, **не за державу, а за її форму**. Всі сателітні московські держави „є народними республіками”, хоч правда, такої грубої і примітивної форми — фікції для східньої Німеччини не дали, а оформили її як „демократичну” — „Фольккесреспублік” не ризикнули до часу назвати (до речі — УНР посольство в Берліні в роках 1918 на дипломатичних бланкетах писало „Україніше Фолькс Республік”). Ніякий нарід (народом зветься покоління живучих людей нації, нація є су-

купність життєвиявлення всіх поколінь, цебто народу часів Св. Володимира Великого, Богдана Хмельницького, Тараса Шевченка, нашого покоління і тих поколінь, що прийдуть) ніколи держави не створив і не втримував. Як тільки створена **нацією** держава падала в руки **народу**, так держава приречено упадала. А в цій народній республіці нам заповідають „рай безкласового суспільства”. Коли б на світі стало так, що люди почали б те, що є хлібом, називати каменем, а те, що є каменем, почали звати хлібом, то ми б хлібом називали камінь, а словом камінь означали б той предмет, що нині його зємо хлібом. Поняття, що є за словом „безкласове суспільство” всі (та не тільки ми, а всі без винятку, що це слово вживають) ми розуміємо ідеально вирівняне духово, соціально і економічно обезвласнене суспільство людей, в якому вони між собою різняться лише **технічною** відмінністю, виконуваних ними продукційних функцій, суспільство, в якому відсутня духова, соціальна й економічна диференціяція — не кількісна, а якісна, прикладом: вугільний робітник, що річно **заробляє** 600-700 фунтів, є **якісно** відмінної духової, соціально-психологічної і економічної натури, ніж селянин або ремісник, які мають **річного доходу** лише по 350-400 фунтів чи й менше. Безкласове суспільство саме цю **духово-психологічну** (а не матеріально-кількісну) відмінність, як свій ідеал стремить знищити. Інших дефініцій поняття безкласового суспільства не існує, чи ще не витворено.

Сучасній національно-визвольній боротьбі українського народу по старому (в минулому це вдалося) нав'язати, як рушійні її сили, організуючі і унапрямолючі цю боротьбу, — матеріалістичний світогляд і філософію, (світоглядом-ідейні заложення УНР 1917-20 років), політичну ціль не **Державу**, а її фікцію — **Республіку Людову**, соціальне визволення цілої нації і поодинокі людини — замкнути в тюрму „безкласового суспільства”.

Таким чином проти ідейних підстав і залогень, які справді рухають і намагають боротьбу народу — сучасного покоління нашої нації — залогень вічних і для нації незмінних у всі часи: **світогляд — Бог, ідеологія — Держава, соціальна ціль — воля людини**, що обмежується і підпорядковується Божому законі й потребами держави, в нашу національно-визвольну боротьбу підсувається — світогляд — філософічний матеріалізм, маскований під індеферентний лібералізм до проблем світогляду, ідеологія — республіка людова, цеб то ідеологічна фікція, замість соціальної волі людини, „справжнє” комуністичне безкласове суспільство, бо існує, мов, нині на Україні „**не є жодним соціалізмом**”, а ми, мов несемо дійсний і справжній „національний соціалізм” (дивись рецензію д-ра Л. Ребета на працю проф. М. Василюва — економіста і соціолога, який стверджує, що нині на Україні маємо класичну форму соціалізму).

Ідеологічну національно-визвольну боротьбу йде намагання збити на рейки націонал-соціалізму, націонал-комунізму, або, як нині є модним, „тітоїзму”.

В цьому є величезна небезпека для національно-визвольної боротьби нашого народу, бо навіть її позитивний розвиток у тім напрямку, що націонал-комунізм, під тиском національної хліборобської стихії може перетворитись в олігархію диктатури над цілою нацією, соціально-політично спираючись на селянство, ослаблює націю і її визвольну боротьбу.

Я в завтрашній день дивлюсь спокійно. — Ціла Україна, а найбільше її основний масив — наше селянство, є в стані найвищої духово-моральної активності, воно диспонує величезними масами своїх організаторів і фахівців — агрономів, інженерів, трактористів, техніків, економістів, вояків, офіцерів і т. п., що є його складовою часткою з погляду соціального. Україна нині чекає свого нового Богдана Хмельницького, а не проф. Грушевського. Вгляньтесь довкола себе й Ви це побачите, хоч би по тому сколкові нації, що

опинилась на еміграції: подавляюча частина української підсоветської інтелігенції, що опинилась на еміграції, самих різноманітних фахів — вчені, агрономи, економісти, інженери і т. п. є духово-моральні анти-соціялісти і антикомуністи, ідеологи „не пролетаріяту”, а українського ґрунту, українського хлібороба. Ознайомтесь хочби з опублікованими лише на еміграції працями цих учених — проф. Окиншевича, Оглобліна, Васильїва, Державина, Повстенка, Ващенко, Бандура, Глобенка, Гришка, і багатьох, багатьох інших, що тут не називаю, вгляньтесь і проаналізуйте твори і духове обличчя таких молодих літератів, як П. Карпенко — Криниця, Л. Полтава, Білик, і багато других, не кажучи про публіцистів, журналістів і якою безмірно малою і нікчемною є багрянівщина, що своєю безсилу вбогість латає двадцятьма псевдонімами одного й того ж автора та мобілізацією Світозорів Драгоманових, М. Левицьких, Ганкевичів, і інших старих галицьких соціялістів, щоб „репрезентувати підсоветську революційну Україну”. Чи не показовим є, що новопоявлена „Сучасна Україна”, яка намагається теж репрезентувати „воюючу Україну”, не має ні одного автора, що бодай би нюхав ту підсоветську (нині суцільно підсоветську) Україну, крім комуніста-троцькіста, що глорифікує в цій газеті „українськість” одеської „Чорноморської Комуни”, в якій він працював з 90% редакторів і співробітників жидів, що стали, замість московської експозитури, „щирими українськими патріотами”. Для цього одесита не варті уваги з українських одеситів ні покійний В. Боровик, що в 1937 році 75 літнім старцем взятий НКВД буквально вмер на порозі камери, в яку його пхали, а деж автор українського академічного словника мови, науковець і національно-політичний діяч, учений; ні проф. Слабченка — одного з славних українських істориків, літературознавців і національно-політичних діячів, засудженого процесі СВУ у Харкові, ні Павлушкова — тоді ж засудженого провідника СУМ-у, студента 5 курсу Одеського університету, ні проф. Гордієвського

з одеського університету — одного із відомих учених-авторів державницької концепції історії України, ні одесита Василя Мальованого, що ще 1879 року був навечно зісланий на Сибір за те, що для одеської Української Громади написав марсельезу:

„Вперед, вперед сини України,
Славутній час вже наступив:
Супроти нашої країни
Злий ворог прапор розпустив . . .” і т. д.

З каторги цей одесит Мальований написав своїм дітям, що залишились із матір'ю, — Тарасові і Марині, вірша „Не потурай”, який звучить так:

„Не потурай на те, що шлях ще не пробитий,
Що нетрями пустими треба йти,
Де тільки вие звір несамовитий:
Дарма — прямуй до світлої мети!

Не потурай на те, що ніч глуха все вкрис:
Ударить грім із смар у тьмі німії,
А вітер лютий з півночі повіє . . .
Вперед, вперед сміліше, друже мій!

Не потурай ні на що. Навіть смерти
Не бійсь — її ніхто не оббіжить.
Да краще ж нам у боротьбі померти,
Ніж у багні гниючи мовчки жить.

Не потурай на те, як часом добрі люди
Влещатимуть, щоб не виходив сам,
А ждав, поки завзятих більше буде.

Вперед рушай, бо честь і воля там.
Не потурай — тоді вас більше стане,
Як знайдеться той перший, що за край
Проти всього на світі сам повстане;
Вперед, вперед — борись не потурай”.

Нехай цей заповіт замученого в Сибіру цього „одесита”, Вам, новітнім його духовним Тарасам і Маринам — своїм дітям, стоїть перед очима і в серці. Це він до вас звертається:

„Вперед, вперед сміліше, друже мій!”

ЦІНА 9 ПЕНІВ